

SIMAI MIHÁLY

Tűsz

elmenni tűsznak
a sötétséghez
elmenni tűsznak a fegyveresek közé
elmenni vissza és elmenni előre
velük
a bedeszkázott vagonban légszomjasan
velük
meztelenre vetköztetett életükkel
együtt vacogva
üvöltve életösztonként
elmenni tűsznak
elmenni az otromba robotok közé
a Cinikus Arcot élesztgetni
elmenni a képzelet
legvégső barlangtekervényébe
a jövő tűzvészébe
a tekintő tűzgomoly mögötti
legmélyebb szemüregbe
elmenni tűsznak
akár az ember utáni örületbe
a legvalószínűbb
valószínűtlenségbe
menni
elmenni tűsznak
száz éjszaka özvegységre hagyni asszonyokat
ezer éjszaka árvaságra hagyni gyerekeket
elmenni a Tiszták Terére
elmenni az Áhítatos Elátkozottak közé
akár a tetvesek rongyosok gennyedt-sebűek közé
de innét
a pléhporfájúak barlangjából
innét
ahol a partit tízfilléres alapon játsszák
elmenni tűsznak
bátran
elmenni a visszatérés reményével

*a sohavisszanemtérők
fölnyes tekintetével
a kétely és bizonyosság kivégzés kori dobpergésére*

ELMENNI TÚSZNAK

EMBERÜL

ODAÁLLNI A FALHOZ MIND A NÉGY OLDALÁN

Zöld fényben vérsugár

*Fekvén zöld pázsiton
vadászok néha látnak
öklelődni az égen
vérbükk szarvasbikákat*

*ezer jog a világhoz
csak egy a szerelemhez
ropognak a legszebb hímek
halállal üzekednek*

*paták szórják a kéket
zöld fényben vérsugár
s úgy csattog összezsontul
a két külön halál*

A kenyérszegő asszony balladája

*és fogta vala baljával csak fogta a nagy kenyeret
a sújtó penge-időben mint pajzsot a nagy kenyeret
s mint aki tudja ez a pajzs
csak más oltalma lehet
csak szegte hitszegés idején csak szelte a nagy kenyeret*

*és úgy lett egyre kopárabb szomorúbb védtelenebb
úgy lett őszebb ahogy a kenyér
fogyott és feketedett
s csak fogta vala baljával
a késhegy-kereszteket
rajzolta a kenyérrre szíve fölé szívéhez mind közelebb*

*s megtörtént-e az a mozdulat?
vagy csak a révült képzelet
játéka hogy akkor hogy végül
verdeső szívét szegte meg?*

*hol van már az az idő!
de hol van
a hét telhetetlen gyerek
most mikor úgy fáj az anyaság
mint kenyérnek az éhesek?*